Pregaria.cat

Entrada

Dipòsit i torrent

Per JesusR el dt., 31/07/2018 - 13:18

Avui, com tots els dijous, la Mar ha anat a casa l'àvia. Ella l'espera amb un bon berenar. Li fa molta il·lusió trobar-se amb una neta tan eixerida, que només entrar omple la casa de rialles i bon humor.

L'àvia comença a ser gran; però no tant com per a no estar al dia de les coses del jovent. Amb ella es pot parlar de tot. És simpàtica, mai es queixa i sap moltes coses. Entre l'àvia i la neta hi ha una relació especial, i també una cosa que tan sols saben elles. Si la Mar avui és creient, ho deu a l'àvia.

—Escolta, Angelina —aquest és el nom de l'àvia—, el llibre que em vas deixar parla del "dipòsit de la fe". No ho entenc. Què vol dir això del dipòsit de la fe? No et sembla bastant rebuscat?

—Em fas unes preguntes que realment no sabria contestar; però penso que un dipòsit és un espai tancat on es guarda l'aigua, i que té una aixeta per controlar-ne la sortida. Dipòsit de la fe deu ser el conjunt de creences que l'Església guarda i ens va donant per beure quan obrim l'aixeta. Què et sembla?

—No m'agrada.

—No t'agrada?

—No. No sé ben bé per què, però... els dipòsits sempre m'han semblat... tancats. A més, són alts, i no veus el que hi ha...

—Com ho diries, tu, Mar? Com explicaries amb un exemple planer el conjunt de la teva fe?

La Mar resta una estona pensativa i després, quasi cridant i movent-se nerviosa, diu:

—Jo en diria... el torrent de la fe. Res de dipòsits. Un torrent, d'aigua fresca, que llisca muntanya avall, saltant entre les pedres, rodejat d'arbres... un torrent dels Pirineus.

L'Angelina resta, ara ella, pensativa. Mira la Mar amb amor i li diu:

—Tu sí que ets un torrent.

—I tu, àvia, un bon dipòsit, que m'has guardat la millor aigua i m'has obert l'aixeta fins al fons. Església domèstica.